

- зменшення фіскальних ризиків для бюджету держави;
- підвищення інвестиційної привабливості.

Таким чином, сучасний стан на ринку енергопостачання України в умовах нестабільності, обумовлює необхідність оцінити необхідність поширення і застосування моделей та стратегій ефективного корпоративного управління особливо в сфері залучення інвестицій, відкритості компаній, ризик-менеджменту, проведення аудиту та чіткого формування органів управління.

Алла ВАСІНА

докторант кафедри менеджменту та публічного управління,
Тернопільський національний економічний університет

ЕНЕРГОЄМНІСТЬ ВАЛОВОГО ВНУТРІШНЬОГО ПРОДУКТУ ЯК ІНДИКАТОР СТРУКТУРУВАННЯ ЕКОНОМІКИ НА ЗАСАДАХ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

Складність і гострота проблем структурного удосконалення національної економіки в орієнтації на забезпечення вимог сталого розвитку зумовлює необхідність обґрунтованого вибору критеріїв структурування економіки та вироблення дієвих механізмів щодо їх забезпечення.

Так в переліку критеріїв структурування національної економіки щодо забезпечення екологічної складової сталого розвитку доцільним є виокремлення такого як енергоемність валового внутрішнього продукту, який характеризує рівень витрат паливно-енергетичних ресурсів на одиницю виробленого валового внутрішнього продукту і за своєю сутнісною природою є дестимулятором прогресивного структурного оновлення й ефективного функціонування національної економічної системи. Тому досягнення високого рівня енергоефективності має бути закріплене як пріоритетне завдання структурної перебудови української економіки, від вирішення якого в значній мірі залежить рівень екологічної та енергетичної безпеки країни, її позиціонування у рейтингах конкурентоспроможності.

Про гостроту проблеми високого рівня енергоемності ВВП України свідчить порівняння цього показника з показниками країн світу. Так, за

даними енергетичного статистичного щорічника за 2017, підготовленого Міжнародною енергетичною Агенцією рівень енергоемності ВВП України є одним з найвищих у світі – 0,318 кне/\$2005 р., у рейтингу ми поступаємось тільки Росії (0,326 кне / \$2005 р.), перебуваючи в групі таких країн як: Узбекистан (0,262 кне / \$2005 р.), Південна Африка (0,239 кне / \$2005 р.), Тайвань (0,220 кне / \$2005 р.), Казахстан (0,209 кне / \$2005 р.). В той же час світова енергоемність складала 0,144 кне / \$2005 р., а найменші її значення були досягнуті у таких країнах як: Колумбія (0,057 кне / \$2005 р.), Великобританія (0,074 кне/\$2005 р.), Німеччина (0,101 кне / \$2005 р.), Нідерланди (0,108 кне / \$2005 р.) [1].

Проведений контент-аналіз дав підстави для виокремлення таких основних причин низької енергоефективності в Україні як :

- низький технологічний рівень галузей національної економіки;
- висока енергоемність добувної промисловості;
- високий рівень втрат енергоресурсів при їх передачі та споживанні;
- сировинна спрямованість експорту;
- низька культура споживання енергії
- безсистемність і непослідовність державної політики забезпечення енергоефективності.

Гострота питання забезпечення енергоефективності після 2014 р. підсилюється скороченням обсягів видобутку (виробництва) енергетичних ресурсів в Україні, що виводить завдання енергозбереження у площину формування передумов нормального функціонування економіки та задоволення енергетичних потреб населення [2].

З метою зниження енергоемності ВВП в контексті орієнтації структурування національної економіки на реалізацію засад сталого розвитку доцільним є:

- вироблення адаптивних механізмів стимулювання енергоефективності на основі секторального підходу з врахування специфіки енергоспоживання в окремих секторах економіки;
- запровадження дієвих механізмів усунення дисбалансів у технологічній структурі національної економіки та удосконалення її галузевої структури;
- закладення критерію енергоефективності як обов'язкового у цільові секторальні і регіональні програми;
- залучення підприємницьких структур до реалізації проектів

розвитку відновлюваної енергії на засадах державно-приватного партнерства;

– сприяння підприємствам щодо запровадження енергозберігаючих технологій в аспекті розширення можливостей фінансового забезпечення цього процесу;

– запровадження дієвих механізмів організаційної та кредитної підтримки використання відновлюваних джерел енергії домогосподарствами;

– вироблення заходів щодо підвищення ефективності енергетичного менеджменту й енергетичного аудиту на підприємствах державної власності;

– розробка і реалізація міжрегіональних програм розвитку відновлюваної енергії із залученням коштів підприємницьких структур та міжнародних інституцій;

– реалізація програм поширення досвіду досягнення енергоефективності зарубіжними країнами.

Бібліографія

1. Енергетичний статистичний щорічник 2017 року
<https://yearbook.enerdata.net/total-energy/world-energy-intensity-gdp-data.html>

2. Дячук О.А., Подолець Р.З., Серебренніков Б.С., Чепелєв М.Г. Політика енергоефективності в Україні/ О.А., Дячук, Р.З. Подолець та ін. // Економіка України . – 2015. –№4. – С. 59.

Юрій БОГАЧ

к.е.н., доцент кафедри менеджменту та публічного управління,
Тернопільський національний економічний університет

Наталія ХОЛОНІВСЬКА

слухачка магістратури за спеціальністю
«Публічне управління та адміністрування»

НЕОБХІДНІСТЬ КОНТРОЛЮ ТА АУДИТУ СИСТЕМИ ІНФОРМАЦІЙНО-АНАЛІТИЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ В УПРАВЛІННІ СУБ'ЄКТАМИ ЕНЕРГЕТИЧНОГО РИНКУ

Науково-технічна революція висунула інформацію як один з найважливіших факторів виробничого процесу. З кожним днем